

Zadeva C-946/19**Predlog za sprejetje predhodne odločbe****Datum vložitve:**

27. december 2019

Predložitveno sodišče:

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Združeno kraljestvo)

Datum predložitvene odločbe:

19. december 2019

Pritožnica:

MG

Druga stranka v postopku:

HH

[...] (ni prevedeno)

**PREDLOG ZA SPREJETJE PREDHODNE ODLOČBE
SODIŠČU EVROPSKE UNIJE**

[...] (ni prevedeno)

SKLENE SE:

1. Na podlagi člena 267 Pogodbe o delovanju Evropske unije se Sodišču Evropske unije predložita ti vprašanji za predhodno odločanje:
 - (1) Ali člen 4(1) Uredbe (EU) št. 1215/2012 (v nadaljevanju: **prenovljena uredba Bruselj I**) daje neposredno izvršljivo pravico osebi s stalnim prebivališčem v državi članici?
 - (2) Če je odgovor pritrdilen:
 - (a) Kadar je taka pravica kršena z začetkom postopka zoper to osebo v tretji državi, ali ima država članica obveznost zagotoviti pravno

sredstvo [(prvi del predložitvene odločbe)], vključno z odreditvijo prepovedi postopka v isti zadevi pred drugim sodiščem (anti-suit injunction)?

(b) Ali se kakršna koli taka obveznost nanaša na primer, v katerem tožbeni temelj, ki je na voljo pred sodišči tretje države, ni na voljo v skladu s pravom, ki se uporablja pred sodišči države članice?

2. Dodatne informacije, ki se zahtevajo s členom 94 (Vsebina predloga za sprejetje predhodne odločbe) Poslovnika Sodišča, so na voljo v prilogi k tej odločbi.

[...] (ni prevedeno)

[(Drugi del predložitvene odločbe)]

PRILOGA K ODLOČBI Z DNE 19. DECEMBRA 2019

A. [Podatki o zastopnikih strank] [...] (ni prevedeno)

1. [...] (ni prevedeno)

B. DEJANSKO STANJE

2. MG je bila rojena v Združenih državah Amerike. Je državljanica Unije, saj je februarja 2017 postala malteška državljanica. Ima tudi državljanstvo države Sveti Krištof in Nevis. Stalno prebivališče ima v Združenem kraljestvu (v smislu člena 4(1) prenovljene uredbe Bruselj I¹).
3. HH je bil rojen na Novi Zelandiji in je njen državljan. Je tudi državljan Unije, saj je februarja 2017 postal malteški državljan. Pred začetkom leta 2019 je imel nekaj let stalno prebivališče v Združenem kraljestvu (v smislu člena 4(1) prenovljene uredbe Bruselj I), zdaj pa živi na Novi Zelandiji.
4. MG in HH sta bila v romantičnem razmerju od leta 2013 do januarja 2019. Nista imela sklenjene zakonske zveze, vendar sta živela skupaj. Med razmerjem sta stranki redno potovali in preživeli več časa v tujini kot v Združenem kraljestvu, v Združenem kraljestvu pa sta preživeli več časa v Londonu (živela sta v hiši MG) kot kjer koli drugod. Stranki sta nekaj časa preživeli na Novi Zelandiji, kjer sta bili na počitnicah in obisku pri družini HH, ter tam kupili kmetijo. Razmerje je prekinila MG.

¹ Uredba (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (prenovitev) (UL 2012, L 351, str. 1).

5. Med razmerjem so bile z denarjem MG kupljene različne vredne premičnine in nepremičnine (ki se nahajajo po vsem svetu). Kot lastnik tega premoženja so evidentirani MG, MG in HH skupaj, HH sam ali podjetja, ki jih nadzira HH. Premoženje vključuje: (i) vilo v Italiji, (ii) kmetijsko posestvo in kmetijsko podjetje na Novi Zelandiji (v lasti novozelandske družbe, katere delnice imata stranki), (iii) športne avtomobile, ki so v Švici, (iv) pologe za nakup športnih avtomobilov in (v) denarna sredstva, naložena v ameriška podjetja v ZDA.
6. MG zatrjuje, da jo je HH med razmerjem fizično in čustveno zlorabljal. HH to zanika. MG pravi, da je kot lastnika ali nadzornika kupljenega premoženja evidentirala HH samo zato, ker je neprimerno pritiskal nanjo, naj tako stori. HH to zanika. HH pravi, da je MG hotela, da tudi on pridobi lastniški delež v premoženju.

C. OZADJE POSTOPKA

C.1 Angleški postopek

7. Angleški odvetniki, ki so zastopali MG, in angleški odvetniki, ki so zastopali HH, so si februarja in marca 2019 dopisovali glede vprašanja lastništva premoženja, pridobljenega med razmerjem.
8. MG je 26. marca 2019 vložila tožbo pred High Court of England and Wales (višje sodišče (Anglija in Wales)) (v nadaljevanju: **angleški postopek**), da bi dosegla ugotovitve in sklepe zoper HH, s katerimi bi bilo potrjeno, da je bila upravičena do lastništva nad premoženjem. Njen materialnopravni zahtevek temelji na naslednjem:²
 - 8.1 Načela pravične uporabe po angleškem pravu – MG trdi, da – razen če lahko HH dokaže, da je bil namen MG, da mu premoženje podari – ima dejstvo, da je premoženje neodplačno pisala na njegovo ime, za posledico to, da HH to premoženje upravlja zanjo.
 - 8.2 Neupravičena obogatitev po angleškem pravu – MG trdi, da mora HH vrniti ves lastniški delež v premoženju, pridobljen z nedopustnim vplivanjem na MG ali z brezvestnim ravnanjem.
9. HH je bila angleška tožba vročena 28. marca 2019.
10. HH je izpodbijal pristojnost angleškega sodišča za obravnavo tožbe MG. Sodnik Lavender na High Court (višje sodišče) je v sodbi z dne 25. junija 201[9] (v

² Tožba MG je bila 12. novembra 2019 spremenjena, da bi (i) od HH zahtevala tudi odškodnino zaradi kršitve fiduciarnih nalog, ki izhaja iz napačne uporabe denarnih sredstev, vloženi v ameriška podjetja, in (ii) kot sotoženo stranko dodala švicarsko družbo (ki jo nadzira HH).

Prilogi B) odločil, da je zadevno sodišče pristojno za obravnavo tožbe MG v skladu s členom 4(1) prenovljene uredbe Bruselj I. Zlasti:

- 10.1 Prenovljena uredba Bruselj I se uporablja za spor med strankama. Izjema iz člena 1(2)(a) se ne uporablja, ker se po angleškem pravu za razmerje, kot je tisto med MG in HH, ne šteje „da ima primerljiv učinek kot zakonska zveza“.
- 10.2 HH je imel stalno prebivališče v Združenem kraljestvu do januarja 2019 in ob vložitvi tožbe je bilo to njegovo zadnje znano stalno prebivališče.³
- 10.3 Za zahtevek MG v zvezi z italijanskim premoženjem se ne uporablja določba o izključni sodni pristojnosti iz člena 24(1) prenovljene uredbe Bruselj I. Zahtevek MG se nanaša na pravice in obveznosti med MG in HH, ne na stvarne pravice.
11. Sodnik je tudi odločil, da čeprav HH ne bi imel stalnega prebivališča v Združenem kraljestvu za namene člena 4(1) prenovljene uredbe Bruselj I (tako da ne bi imel stalnega prebivališča v nobeni državi članici), bi bilo sodišče vseeno pristojno za tožbo MG, saj bi se uporabljala pravila angleškega nacionalnega prava s področja mednarodnega zasebnega prava.⁴
12. Poleg tega je HH 25. junija 2019 opustil prizadevanja glede zahteve za prekinitev angleškega postopka v skladu s členom 34 prenovljene uredbe Bruselj I⁵ (čeprav ni uradno sprejel, da se ta člen ne uporablja) in jo je High Court (višje sodišče) uradno zavrglo.
13. HH je dal v okviru angleškega postopka angleškemu sodišču jamstva, ki ga omejujejo pri ravnanju s premoženjem, zajetim v tožbi MG. MG je poleg tega od švicarskih sodišč pridobila začasno odredbo (v podporo angleškemu postopku skladno s členom 31 Luganske konvencije iz leta 2007⁶), ki je omejila kakršno koli razpolaganje s športnimi avtomobili, ki se nahajajo v Švici.
14. Zoper odločbo High Court (višje sodišče) o pristojnosti ni bila vložena pritožba. Angleški postopek se nadaljuje.

³ Ob uporabi zadeve C-327/10, Hypotečni banka a.s./Lindner (ECLI:EU:C:2011:745).

⁴ Ta pravila angleškega prava bi se uporabljala v skladu s členom 6(1) prenovljene uredbe Bruselj I, saj ne glede na to, da je bil HH malteški državljan, na Malti ni imel stalnega prebivališča. Sodnik je odločil, da če se uporabljajo pravila angleškega prava, potem obstaja zadostna povezava med tožbo MG in Anglijo, da se upraviči vročitev te tožbe HH zunaj jurisdikcije in da je Anglija *forum conveniens* za sodni postopek v zvezi s tožbo MG.

⁵ HH je to zahtevo vložil 17. junija 2019. Stališče MG je bilo, da ne gre za uporabo člena 34, ker niso bila izpolnjena merila iz člena 34(1).

⁶ Konvencija o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, podpisana v Luganu dne 30. oktobra 2007 (UL 2009, L 147, str. 5).

C.2 Novozelandski postopek

15. HH je 25. marca 2019 (torej dan pred začetkom angleškega postopka) pri Family Court (sodišče za družinske zadeve) na Novi Zelandiji (v **nadaljevanju: novozelandski postopek**) vložil zahtevo za izdajo odredbe v skladu z New Zealand's Property (Relationships) Act 1976 (novozelandski zakon o premoženjskih razmerjih iz leta 1976), kakor je bil spremenjen (v **nadaljevanju: zakon iz leta 1976**) zaradi razdelitve premoženja, ki sta ga stranki pridobili med njunim razmerjem.
16. Za novozelandski zakon iz leta 1976, če se uporabi, je značilno naslednje:
 - 16.1 Uporablja se za ločitev neporočenih partnerjev, ki sta živela v izvenzakonski skupnosti (po navadi vsaj 3 leta).
 - 16.2 Razlikuje med „premoženjem iz razmerja“ in „ločenim premoženjem“.
 - 16.3 Določa, da je treba premoženje, pridobljeno med razmerjem (v nadaljevanju: premoženje iz razmerja), razdeliti v enakih deležih, ob upoštevanju omejenih izjem.
 - 16.4 Uporablja se za premoženje kjer koli po svetu in nepremičnine na Novi Zelandiji.
 - 16.5 Potencialno se uporablja za nepremičnine na Novi Zelandiji, čeprav noben od zakoncev ali partnerjev nima stalnega prebivališča na Novi Zelandiji. Potencialno se uporablja za premoženje, če ima ob vložitvi tožbe kateri od zakoncev ali partnerjev stalno prebivališče (kakor ga opredeljuje novozelandska zakonodaja) na Novi Zelandiji.
 - 16.6 Kar zadeva novozelandsko zakonodajo, je zakon iz leta 1976 celovita ureditev. Novozelandsko sodišče ne bo dovolilo uporabe tujega prava za določitev lastništva nad premoženjem, ki je predmet tožbe.
 - 16.7 Novozelandsko sodišče si pridržuje diskrecijsko pravico, da zavrne pristojnost za odločanje glede premoženja ali nepremičnin zaradi uporabe doktrine *forum conveniens*.
17. Zaradi jamstev, ki jih je dal HH v okviru angleškega postopka, MG novozelandska tožba ni bila vročena.⁷ Vendar MG ve zanjo.

⁷ Med pripravo tega predloga za sprejetje predhodne odločbe, namenjenega Sodišču, MG novozelandska tožba še vedno ni bila vročena in angleško sodišče je odobrilo začasno odredbo, tako da, če želi HH vročiti novozelandsko tožbo, mora o tem najprej vnaprej obvestiti, tako da bo angleško sodišče imelo priložnost odločiti, ali naj se mu to dovoli ali prepreči, dokler se ne razrešijo zadeve, ki so predmet tega predloga za predhodno odločanje.

C.3 Zahteva MG za prepoved postopka v isti zadevi pred drugim sodiščem

18. MG je 9. aprila 2019 v okviru angleškega postopka zahtevala odreditev, da se HH prepreči nadaljevanje novozelandskega postopka (ki je v državah občega prava (common law) znana kot „anti-suit injunction“ (prepovedi postopka v isti zadevi pred drugim sodiščem)).
19. MG je zatrjevala, da ima v skladu s členom 4(1) prenovljene uredbe Bruselj I pravico biti tožena le v Angliji.⁸ Po njenem zatrjevanju je sodišče zavezano zaščititi to pravico, tako da odredi prepoved postopka v isti zadevi pred drugim sodiščem nekemu, ki začneja ali nadaljuje pravdni spor zoper njo pred sodišči tretje države. Podredno je zatrjevala, da je ta pravica močan dejavnik, ki ga mora sodišče upoštevati, ko odloča o tem, ali bo v skladu s svojimi rednimi pristojnostmi občega prava izdalo prepoved postopka v isti zadevi pred drugim sodiščem ali ne.
20. Sodnik Lavender je v sodbi z dne 23. julija 2019 (**Priloga C**) zavrnil odreditev prepovedi postopka v isti zadevi pred drugim sodiščem. Odločil je, da pravo Unije ne zahteva izrecno, da se „pravica“ nekoga s stalnim prebivališčem v Uniji iz člena 4(1) zaščiti na ta način. Sodnik je predvsem navedel, da določbe prenovljene uredbe Bruselj I ne opredeljujejo pravnega sredstva v obliki prepovedi postopka v isti zadevi pred drugim sodiščem za „kršitev“ te „pravice“. Temu primerno je sodnik odločil, da ni samodejne pravice do prepovedi postopka v isti zadevi pred drugim sodiščem.
21. Sodnik je v okviru te utemeljitve upošteval tudi predhodni zadevi,⁹ v katerih je angleško Court of Appeal (pritožbeno sodišče) odločilo, da člen 20(1) Uredbe 44/2001¹⁰ in člen 22(1) prenovljene uredbe Bruselj I delavcem dajeta pravico, da jih delodajalec ne toži zunaj države članice stalnega prebivališča, in da bi bilo treba postopek, ki se je zoper njih začel v tretjih državah, preprečiti s prepovedjo (anti-suit injunction). Vendar je sodnik menil, da angleška doktrina precedensa od njega ni zahtevala ugotovitve, da bi morala biti „pravica“ nekoga s stalnim prebivališčem v Uniji iz člena 4(1) zaščitena na enak način kot „pravica“ delavcev iz člena 22(1).
22. Po ugotovitvi, da ni samodejne pravice do prepovedi postopka v isti zadevi pred drugim sodiščem, je sodnik tudi ločeno odločil, da „pravice“ iz člena 4(1) same po sebi ni treba obravnavati kot pomemben dejavnik, ko se obravnavajo različni

⁸ Za spor med strankama se ne uporablja nobeno od odstopanj iz člena 4(1) prenovljene uredbe Bruselj I.

⁹ Samengo-Turner proti J&H Marsh & McLennan (Services) Ltd [2007] EWCA Civ 723; [2007] 2 All ER (Comm) 813 in Petter proti EMC Europe Ltd [2015] EWCA Civ 828; [2015] 2 CLC 178.

¹⁰ Uredba Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 4, str. 42).

dejavniki za in proti odreditvi te prepovedi na splošni podlagi občega prava. Tako je sodnik odločil, da HH novozelandskega postopka ni sprožil iz nagajivosti ali ga zlorabil, kar bi upravičevalo odreditev prepovedi postopka v isti zadevi pred drugim sodiščem.

23. Sodnik je 29. julija 2019 MG dovolil, da se pritoži zoper zavrnitev odreditve prepovedi postopka v isti zadevi pred drugim sodiščem.

D. RAZLOGI ZA TA PREDLOG ZA SPREJETJE PREDHODNE ODLOČBE

D.1 Odločba Court of Appeal (pritožbeno sodišče)

24. Pritožbo je obravnavalo Court of Appeal (pritožbeno sodišče) [...] (ni prevedeno) 3. decembra 2019.
25. Court of Appeal (pritožbeno sodišče) je 12. decembra 2019 izdalo sodbo (**Priloga A**):
 - 25.1 Strinjalo se je s sodnikovo ugotovitvijo, da prejšnje nacionalne odločbe o izdaji prepovedi postopka v isti zadevi pred drugim sodiščem zaradi zaščite pravic iz člena 22(1) prenovljene uredbe Bruselj I niso zavezovale angleških sodišč v zvezi s členom 4(1).
 - 25.2 Pojasnilo je, da potrebuje odgovor Sodišča Evropske unije na predloženi vprašanji za predhodno odločanje, preden lahko odloči, ali je treba izdati prepoved postopka v isti zadevi pred drugim sodiščem ali ne.
 - 25.3 Pojasnilo je, da ne bi želelo sprejeti razlage MG glede pomena in učinka člena 4(1), kajti prepoved postopka v isti zadevi pred drugim sodiščem bi pomenila, da se HH v celoti prepreči vložitev tožbe v skladu z novozelandskim zakonom iz leta 1976, ker tega tožbenega temelja ne bi mogel uveljavljati v Angliji.

D.2 Upošteveno nacionalno pravo

26. Pristojnost angleškega sodišča, da odredi prepoved postopka v isti zadevi pred drugim sodiščem, izhaja iz člena 37(1) Senior Courts Act 1981 (zakon o višjih sodiščih iz leta 1981), ki določa: „High Court lahko z odredbo (začasno ali dokončno) izda sodno prepoved [...] v vseh primerih, v katerih se sodišču zdi, da je to pravično in primerno.“
27. Prepovedi postopka v isti zadevi pred drugim sodiščem so uperjene zoper osebe, ki se želijo pravdati na tujem sodišču, in ne proti samemu tujemu sodišču. Kršitev prepovedi postopka v isti zadevi pred drugim sodiščem pomeni preziranje

angleškega sodišča. Preziranje se lahko kaznuje z zaporno kaznijo, globami ali zasegom premoženja.

28. Angleško sodišče je pristojno, da zoper HH odredi prepoved postopka v isti zadevi pred drugim sodiščem, saj je MG zahtevala to odredbo v okviru angleškega postopka in v njegovo podporo, HH pa je v zvezi s tem postopkom podvržen pristojnosti angleškega sodišča.
29. Pri odločanju o odreditvi prepovedi postopka v isti zadevi pred drugim sodiščem ima angleško sodišče diskrecijsko pravico, čeprav bo prepoved po navadi odobrilo, kadar želi nasprotna stranka speljati pravi postopek v drugi državi in ima tožeča stranka pogodbeno pravico, da se ji sodi samo v Angliji (zaradi sporazuma o izključni pristojnosti v korist angleškega sodišča), oziroma kadar je postopek v drugi državi sprožen iz nagajivosti ali je zlorabljen.
30. Court of Appeal (pritožbeno sodišče) je pojasnilo, kako se izvršuje diskrecijska pravica glede odreditve prepovedi postopka v isti zadevi pred drugim sodiščem:

[50] [...] pristojnost za odreditev prepovedi postopka v isti zadevi pred drugim sodiščem se izvrši, kadar je to primerno, da se prepreči krivica, hkrati pa je treba upoštevati, da to nujno pomeni poseg v postopek tujega sodišča, in to pristojnost je treba izvrševati previdno: *British Airways Board proti Laker Airways Ltd* [1985] AC 58. Kadar je pravno sredstvo na voljo v obeh jurisdikcijah, bo angleško sodišče odredilo prepoved postopka v isti zadevi pred drugim sodiščem samo v primeru, ko bi bil postopek pred tujim sodiščem sprožen iz nagajivosti ali bi bil zlorabljen: *Société Nationale Industrielle Aerospatiale proti Lee Kui Jak* [1987] AC 871 (PC). House of Lords (angleški zgornji dom parlamenta) je menilo, da je prag celo višji v primerih, ko nasprotna stranka postopka ne bi mogla začeti drugod, če bi bila odrejena prepoved postopka v isti zadevi pred drugim sodiščem. Izraz za to je „zadeve enega samega sodišča“ (single forum case) in obravnavana zadeva je tak primer. V zadevi *British Airways proti Laker* je angleški zgornji dom menil, da je prepoved postopka v isti zadevi pred drugim sodiščem v takih primerih mogoče odrediti, da se prepreči postopek pod pristojnostjo tujega sodišča, vendar je to mogoče odrediti samo, če bi bil postopek pod pristojnostjo tujega sodišča tako brezvesten, da bi ga bilo mogoče obravnavati kot kršitev pravice iz načela pravičnosti. Lord Scarman je to na strani 95 navedel tako:

„Poudaril bi, da to potrjuje pristop in načelo, ki se splošno uporabljata. Pristop mora biti previden, saj sodna prepoved, ki osebi znotraj jurisdikcije angleškega sodišča preprečuje uporabo pravnega sredstva na tujem sodišču, kjer, če dokaže potrebna dejstva, ima tožbeni temelj, pomeni poseganje, čeprav prikrito in posredno, v sodni postopek na zadevnem tujem sodišču. Previdnost je potrebna tudi v primeru ‚forum conveniens‘, tj. v primeru, ko je pravno sredstvo na voljo na angleškem in na tujem sodišču. Previdnost je jasno zelo

potrebna tudi, kadar na angleškem sodišču ni pravnega sredstva v zvezi s tožbenim temeljem, ki ga v primeru dokazanega dejanskega stanja tuje sodišče prizna in uveljavi.

Vendar tudi v zadnjenavedenem primeru obstaja pristojnost angleškega sodišča, da odredi sodno prepoved, če je tožba na tujem sodišču vložena v okoliščinah, ki so tako brezvestne, da je to v skladu z našimi načeli „široke in prožne“ pravičnosti mogoče obravnavati kot kršitev pravice tožeče stranke, ki izhaja iz načela pravičnosti. Pravica je upravičenost do zaščite pred tožbo, vloženo na tujem sodišču, ki toženo stranko v tožbenem postopku postavlja v okoliščine, ki so brezvestne in s tem nepravilne. Ta pravica iz načela pravičnosti do tega, da se posamezniku ne sodi v tujini, nastane le, če je nepravilnost taka, da mora angleško sodišče poseči, da prepreči krivico. Zato bo takih primerov malo: vendar ta pristojnost obstaja in jo je treba ohraniti.“

[51] Dicey¹¹ tako povzema učinek tega načela (str. 12–89):

„Kot pravilna analiza je videti, da če sodišče izda sodno prepoved zaradi preprečitve ukrepanja nasprotni stranki v okoliščinah, v katerih to dejansko pomeni, da materialnopravni zahtevek ne bo obravnavan na sodišču, je to močna zadeva, in da bi moralo sodišče za ugotovitev, da je zaradi pravičnosti potrebna taka odredba, zahtevati podlago, ki je bolj zavezujoča kot običajno.“

31. Ta položaj je opisan kot „**zadeva enega samega sodišča**“. HH ne more iztožiti svojega zahtevka po novozelandskem zakonu iz leta 1976 pred angleškimi sodišči, ker (i) zakon iz leta 1976 ni del angleškega prava in (ii) angleška sodišča ne bi uporabila novozelandske zakonodaje za noben spor med strankama glede lastništva nad premoženjem, pridobljenim med razmerjem. Angleško pravo opredeljuje le prerazdelitev premoženja v primeru razveze zakonskih zvez ali civilnih partnerskih skupnosti (ne pa v primeru razhajanj v istem gospodinjstvu živečih parov).

D.3 Upošteveno pravo Unije

32. Pravo Unije sodiščem držav članic ne dovoljuje odreditve prepovedi postopka v isti zadevi pred drugim sodiščem, s katerimi bi posamezniku preprečila sprožitev postopka pred sodišči drugih držav članic (C-159/02, Turner/Grovit, ECLI:EU:C:2004:228, kjer je bilo ugotovljeno, da je taka odredba enaka poseganju v pristojnost tujega sodišča in da ni skladna z načelom medsebojnega zaupanja, na katerem je temeljila predhodnica prenovljene uredbe Bruselj I).

¹¹ Dicey, Morris in Collins, Conflict of Laws, 15. izdaja.

Obravnavani predlog za sprejetje predhodne odločbe pa se nanaša na to, da se posamezniku prepreči sprožitev postopka pred sodišči tretjih držav, ki že po definiciji ne bi uporabljala prenovljene uredbe Bruselj I.

33. MG se je v podporo svoji pritožbi oprla na:

33.1 zavezujoče besedilo člena 4(1) („so“) in poudarek na gotovosti sodne pristojnosti, na kateri temelji prenovljena uredba Bruselj I;

33.2 sodno prakso Sodišča, ki člen 4(1) (in njegove predhodnike) opisuje kot člen, namenjen zaščiti toženih strank, določbe prenovljene uredbe Bruselj I (in njenih predhodnic) pa v smislu podelitve pravic in nalaganja obveznosti med posamezniki;¹²

33.3 načeli prava Unije o učinkovitosti in enakovrednosti v zvezi s pravnimi sredstvi za kršitev pravic, ki izhajajo iz prava Unije. MG glede enakovrednosti trdi, da bi morala odredba o prepovedi postopka v isti zadevi pred drugim sodiščem v zvezi s kršitvijo njene pravice iz člena 4(1) biti na voljo pod enakimi pogoji, kot je odredba o prepovedi na voljo v podporo pogodbeni pravici (po angleškem nacionalnem pravu), da se lahko toži samo v Angliji.

34. HH se je v odgovoru oprl na argumente, ki so jih predstavili njegovi prejšnji odvetniki:

34.1 predloge, za katere [MG] trdi, da so odvisni od določene razlage prenovljene uredbe Bruselj I, ki je v samem aktu ni;

34.2 stališča v domači sodni praksi, iz katerih je mogoče razbrati, da ne pomaga, če se začetek tožbenega postopka drugod označi kot napad na pravico¹³, in da sodne prepovedi ni mogoče odrediti zaradi izvršitve pravic, ki jih podeljuje Uredba, če je ta odredba „zunaj ustroja Uredbe“. ¹⁴ [Or. p.10]

34.3 Sodba v zadevi Owusu določa, da sodišče države članice samo po sebi ne more odreči sodne pristojnosti; ne določa nadaljnje zahteve za preprečitev postopka pod drugo sodno pristojnostjo.

35. Pritožbeno sodišče je navedlo, da prepovedi postopka v isti zadevi pred drugim sodiščem niso značilne za sisteme civilnega prava in da izrecne določbe

¹² Na primer zadeva 166/80, Klomps/Michel (ECU:EU:C:1981:137); zadeva 288/82, Duijnstee/Goderbauer (ECLI:EU:C:1983:326); zadeva C-26/91, Handte/TMCS (ECLI:EU:C:1992:268); zadeva C-295/95, Farrell/Long (ECLI:EU:C:1997:168); zadeva C-412/98, Group Josi Reinsurance Company SA/UGIC (ECLI:EU:C:2000:399), in zadeva C-281/02, Owusu/Jackson (ECLI:EU:C:2005:120).

¹³ Eras Eil [1995] 1 Lloyd's Rep 64, str. [76].

¹⁴ Eivalis S.A. proti S.I.A.T. [2003] 2 Lloyd's Rep 377, str. [139].

prenovljene uredbe Bruselj I ne zagotavljajo pravnega sredstva, ki ga zahteva MG. Navedlo je, da omejene izjeme iz členov 33 in 34 predpostavljajo obstoj resnične izbire sodišča. Prav tako je podalo mnenje, da zavezujoča obveznost po izvršitvi vsake pravice iz člena 4(1) s prepovedjo postopka v isti zadevi pred drugim sodiščem v vseh „zadevah enega samega sodišča“ (i) ne bi podpirala namena prenovljene uredbe Bruselj I glede pravnega in usklajenega delovanja pravosodja (glej uvodne izjave 1, 3, 16, 21, 23 in 34) ter (ii) bi posegala v pomembno načelo vljudnosti, s tem ko bi „nevtralizirala zakonske določbe tuje države“. Menilo je, da bilo pričakovati, da bo taka globoka posledica izrecno zapisana v Uredbi.

sodišče

DELOVNI DOKUMENT